

ת"פ 28341/08/20 - מדינת ישראל נגד מוחמד טוויל, ס"ט

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 28341-08-20 מדינת ישראל נ' מוחמד טוויל (עציר)

ת"פ 32477-09-20 מדינת ישראל נ' ס"ט (עציר)

27.1.2021

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

1. מוחמד טוויל

2. ס"ט (עציר)

הנאשם בת"פ 28341-08-20

הנאשם בת"פ 32477-09-20

בא-כוח המאשימה: עו"ד בני ליבסקינד (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי))

בא-כוח הנאשם 1: עו"ד אחמד אבוליל

בא-כוח הנאשם 2: עו"ד איתן להמן

גזר דין

הדין בעניינם של שני הנאשמים אוחד בהחלטה מיום 22.10.2020. על-פי הכרעות הדין מיום 22.12.2020, שניתנו על יסוד הודאותיהם בעובדות כתבי האישום המתוקנים, שניהם הורשעו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 וסעיף 335 ובצירוף סעיף 29 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין** או **החוק**).

הנאשם 2 (ס"ט) צירף הליך נוסף, שנדון בת"פ (שלום קריית גת) 22445-08-19 (להלן גם - **ההליך הנוסף**) והורשע בהתאם להודאתו גם בעבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 בחוק ובעבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב)(1), בנסיבות של סעיף 379 בחוק.

הסדרי הטיעון שנחתמו עם הנאשמים כללו את תיקון עובדות כתב האישום. בעניין הנאשם 1 (מוחמד), הוסכם כי המאשימה תוגבל בעתירתה לעונש שיושג עליו למאסר בפועל שלא יעלה על שלוש שנים וחצי, לצד ענישה נוספת. בעניין הנאשם 2 (ס"ט) לא הייתה הסכמה בעניין העונש.

הראיות לעונש וכן הטיעונים לעונש נשמעו בדיון מיום 21.1.2021.

עובדות כתבי האישום המתוקנים שבהן הודו הנאשמים

עמוד 1

עובדות כתבי האישום המתוקנים בהליכים העיקריים

2. הנאשם 1 (מוחמד), יליד 10.11.1997 (כבן 23) ואחמד טוויל (להלן - **אחמד**), הם אחים ושניהם אחיינים של הנאשם 2 (ס"ט), יליד 1992 (כבן 29). אחמד ותוופיק עתמאן (להלן - **המתלונן**) היו מסוכסכים עוד קודם לאירוע שיתואר להלן.

3. בלילה שבין 2 ל-3 באוגוסט 2020, סמוך לשעה 00:30, הגיע אחמד אל 'יער השלום' הסמוך לשכונת אבו טור בירושלים ופגש שם את המתלונן. בין השניים התגלע ויכוח שבמהלכו אחמד התקשר למספר אנשים ובעקבות אותן שיחות, הגיעו למקום שני הנאשמים ואנשים נוספים.

הנאשם 1 (מוחמד) ניגש אל המתלונן ושוחח עמו על נושא הוויכוח. במהלך שיחה זו, הצטרפו אל השניים הנאשם 2 (ס"ט) ואנשים נוספים שעמדו סביב המתלונן. הנאשם 2 (ס"ט) החל לתקוף את המתלונן בכך שדחף אותו והכה אותו בפלג גופו העליון, ואילו הנאשם 1 (מוחמד) שלף סכין חיתוך (סכין יפנית) והחל לדקור את המתלונן בידו, בכתפו ובגבו.

4. למתלונן נגרמו חתך עמוק בידו הימנית ודקירות בכתפו השמאלית. הוא הובהל לבית חולים, הורדם והונשם ונותח לתיקון כלי דם בידו ולתיקון העורק הרדיאלי.

עובדות כתב האישום בת"פ (שלום קריית גת) 22445-08-19 - בעניין הנאשם 2 (ס"ט)

5. לאחר זוגיות עם הגב' נ"ג (להלן - **המתלוננת**), שנמשכה כשלוש שנים ואשר במהלכה נולדה לנאשם 2 (ס"ט) ולמתלוננת בת משותפת, נפרדו השניים למשך כחודש וחצי. אותה עת הייתה המתלוננת בתחילת היריון נוסף.

6. ביום 10.5.2019 סמוך לשעה 15:30 הגיע הנאשם לדירת המתלוננת ברחוב באשדוד וביקש שתפתח את דלת הדירה. לאחר שנכנס אל הדירה, החל ויכוח בין השניים בעניין בתם התינוקת, שהייתה כבת שישה חודשים. במהלכו חבט הנאשם 2 עם אגרופו במכשיר הטלוויזיה שהיה בסלון. לאחר מכן התקשר אביה של המתלוננת אל מכשיר הטלפון הנייד שלה. המתלוננת ביקשה לענות לשיחה ובתגובה הרס הנאשם 2 את מכשיר הטלפון, בכך שחבט באמצעותו על מעקה המיטה. לאחר מכן, הכה הנאשם 2 את המתלוננת בראשה.

תסקירי שירות המבחן

עיקרי התסקיר בעניין הנאשם 1 (מוחמד)

7. הנאשם 1 כבן 23, רווק. קודם למעצרו גר בבית הוריו בשכונת אבו טור בירושלים. הוא השלים 12 שנות לימוד עם תעודת תעוג'יה (בגרות). עד מעצרו היה ספר ועבד במספרה של דודו. הוא הבן הבכור מבין שבעה. אביו עובד כנהג ואמו עקרת בית. אביו ואחד מאחיו היו מעורבים בפלילים. בתקופת התבגרותו ועל רקע אלימות שחוה מצד בני גילו, חבר לנערים מבוגרים ממנו ונחשף להתנהלות עבריינית. על-פי התרשמות שירות המבחן, למרות קשריו הטובים עם

הוריו, אשר סיפקו את צרכיו החומריים והרגשיים, הם התקשו להציב לו גבולות.

8. הנאשם 1 שלל שימוש בחומרים פסיכואקטיביים, אך לפי דיווח שב"ס, מאז גיל 15 צרך אלכוהול. לחובתו הרשעות קודמות בעבירות רכוש, אשר בשל הרשעתו בהן נשא בעונשי מאסר, שהאחרון היה עד חודש פברואר 2020.

על-פי התרשמות שירות המבחן, הנאשם 1 הודה בעבירות שעבר, אך הכרתו באחריות למעשיו אינה מלאה. לדבריו, הגעתו למקום נועדה ליישב את הסכסוך בדרך של שיחה, לאחר שאחיו, אחדד, חש מאוים וביקש את עזרתו. לפי טענתו, הסכין שלקח נפלה קודם לכן מאחד האנשים שהיו במקום. הוא התכוון לאיים באמצעותה, אך פגע במתלונן בטעות. הביע חרטה על המעשה ורצון להשתקם והוסיף, כי בדיעבד, ראוי היה לערב את המשטרה. על-פי התרשמות קצינת המבחן, דובר במעשה שנבע מתחושת של הנאשם 1 כי בהיותו אח בכור, עליו להגן על אחיו. הבנה הנובעת ממערכת ערכים לקויה, דפוסי חשיבה עברייניים המעניקים תחושות כוח, מעמד ותחושת שייכות הנובעים מחברה עבריינית.

9. בשלב המעצר התרשמות שירות המבחן הייתה כי לנוכח המאסרים שנשא הנאשם 1, אשר לא הרתיעו אותו מלעבור עבירה נוספת, רמת הסיכון הנשקפת ממנו גבוהה. מאחר שהוריו לא נמצאו מתאימים לפקח עליו, הומלץ על מעצרו. על-פי הדיווח של שב"ס, לא היו לו בעיות התנהגות או משמעת, אך הוא סירב להשתתף בקבוצות טיפוליות במסגרת שב"ס. התרשמות קצינת המבחן היא שעתה הנאשם 1 מבין שהוא זקוק למסגרת טיפולית שיקומית.

10. הערכת שירות המבחן היא, כי גורמי הסיכון להישנות התנהגות עבריינית דומה מצד הנאשם 1 הם, העובדה שעבר את העבירה הנדונה זמן קצר לאחר שחרור ממאסר קודם, חומרת העבירה, הכרתו החלקית באחריות לעבירה, דפוסי חשיבה עברייניים, גבולות פנימיים מטושטשים, וסביבה עבריינית שחבר אליה לשם הרגשת תחושת שייכות. לעומת זאת, גורמי הסיכון לשיקומו הם, החרטה שהביע, הרצון והמוטיבציה להשתלב בתהליך טיפולי אף במסגרת בית הסוהר, כדי להשתקם ולחזור למעגל חיים נורמטיבי, התרשמות כי הוא בעל כוחות תפקודיים, וכן העובדה שסיים 12 שנות לימוד ואף עבד עד מעצרו.

שירות המבחן המליץ להשית עליו עונש מאסר המציב גבולות ברורים, תוך התחשבות בגילו אך גם בהחמרה בעבירות שהוא עובר. עוד הומלץ לשלבו בטיפול שיקומי וחינוכי בתקופת מאסרו.

עיקרי התסקיר בעניין הנאשם 2 (ס"ט)

11. הנאשם 2 כבן 29, נשוי בשנית ואב לילדה בת שנתיים. קודם למעצרו גר באשדוד עם אשתו, חמשת ילדיה מנישואים קודמים ובתם המשותפת ועבד במוסך.

הוא הבן הצעיר מבין אחד-עשר ילדים. אביו נפטר בשנת 2013 בגיל 75, לאחר מחלה. אמו בשנות השבעים לחייה, אינה עובדת לפרנסתה. לשלושה מאחיו יש הרשעות קודמות. הוא גדל בשכונת אבו טור בירושלים, השלים 8 שנות לימוד

ונשר על רקע קשיי לימוד וקשיי הסתגלות. לדבריו, בשל כך אינו יודע קרוא וכתוב. לאחר שעזב את בית הספר, עבד בעבודות מזדמנות בתחום כלי הרכב, ובהיעדר מסגרת, מעורבותו בפלילים החלה בגיל 19 ומאז אף נשא בעונש מאסר.

12. בשנים האחרונות הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי, מתמקד בעבודתו ובדאגה למשפחתו ואף הוציא רישיון נהיגה. כיום הוא פורע את חובותיו בהליך איחוד תיקים בהוצאה לפועל.

מאז שנת 2016 הנאשם 2 בקשר זוגי עם אשתו ולאחרונה נישאו בנישואים אזרחיים. אשתו הייתה גרושה ואם לחמישה ילדים, שאחת מהם סובלת משיתוק. היכרותם החלה על רקע סיועו לאשתו ותמיכה בה. מאחר שמשפחתו אינה מקבלת את הנישואים, הם גרים באשדוד והם בקשר רופף עם משפחותיהם. בעקבות לחץ מצד משפחתו נשא אישה נוספת רווקה, אך התגרש ממנה כעבור זמן קצר. לפי דבריו, קשריו עם אשתו קרובים וטובים, הוא אף ביטא דאגה רבה כלפיה וכלפי ילדיה ולטענתו, אינו נוהג כלפיה באלימות.

לדברי הנאשם 2, בעבר צרך סמים ואלכוהול, אך מאז נישואיו, הפסיק זאת. לפי דיווח שב"ס, במהלך מאסרו הקודם התנהלותו הייתה תקינה והוא השתתף בפעילויות חינוכיות.

13. בעניין האירוע העיקרי טען, כי התלווה לאחיין שלו מתוך מחויבות לבן משפחה. הוא לא הכיר את האנשים שהיו במקום, אך הם נראו לו שתויים ושהתנהלותם עבריינית. הוא ניסה להבין את הרקע לסכסוך וליישבו בדרך של דיבור, אך המעורב הנוסף פירש את התערבותו כאיום ושלף סכין. הוא דחף את המתלונן מתוך הגנה עצמית ואף ברח מהמקום עם אחייניו שנפצעו. הנאשם 2 שלל כל התנהלות אלימה נוספת מצדו או כוונה לפגוע במישהו והביע צער וחרטה על כך שבעת שחש שהאירוע עלול להסלים, לא פנה לעזרת המשטרה.

14. בעניין העבירות שבעניין הואשם בתיק הנוסף, הנאשם 2 הסביר כי נעברו בתקופה שבה התארס עם האישה הנוספת והדבר הוביל למתיחות עם אשתו, לדברים קשים שהטיחה במשפחתו ולכך שאימה שתמנע ממנו קשר עם בתם המשותפת. בשל כך חווה פגיעה והשפלה. הוא שלל חלק מהמעשים שיוחסו לו, בכלל זה את שבירת הטלוויזיה והביע חרטה על המעשים. לדבריו, היה זה אירוע חריג ומאז הם התפייסו והדברים לא חזרו על עצמם באירוע דומה.

שירות המבחן התרשם כי הכרתו באחריות למעשיו חלקית, כי הוא נוטה לעמדה קורבנית ולטשטוש חומרת מעשיו, הנובעים מהתנהלות אימפולסיבית והישרדותית והיעדר שקילת השלכות מעשיו.

בשיחה עם אשתו, היא תיארה קשר טוב וקרוב ביניהם. לדבריה, הוא משמש דמות משמעותית ותומכת עבורה, המפגין דאגה רבה כלפיה וכלפי ילדיה. היא שללה התנהגות אלימה מצדו כלפיה או כלפי אחרים ושללה סכסוכים ביניהם. לדבריה, דובר באירוע חריג על רקע נסיבות מיוחדות, של אותם נישואים קצרים לאשה נוספת, אך מאז שהתגרש ממנה, חייהם חזרו למסלול תקין, ועתה הם אף פועלים לשיקום קשריהם עם משפחות המוצא שלהם. אשתו תיארה קשיים כלכליים ואחרים על רקע מעצרו וסיפרה שהיא נאלצת להסתייע בגורמי הרווחה. קצינת המבחן התרשמה כי הקשר בין השניים אמנם טוב וכי הנאשם 2 הוא דמות מיטיבה כלפי אשתו ובכלל.

15. על-פי הערכת שירות המבחן, גורמי הסיכון להישנות עבירות מצד הנאשם 2 הם העובדה שגדל במשפחה גדולה שלא סיפקה כנדרש את צרכיו, נטייתו לאימפולסיביות ולהתנהלות הישרדותית המתאפיינת בקלות ראש ובקושי לבחון את השלכות מעשיו. עונשי מאסר בפועל ועונשי מאסר מותנים לא שימשו כלפיו גורמים מרתיעים ומציבי גבול והוא אף מתקשה לזהות מוקדי קושי בהתנהלותו המצריכים טיפול. לעומת זאת, הנאשם 2 מבטא רצון לאורח חיים תקין. בשנים האחרונות הראה מחויבות ואחריות במישור התעסוקתי ובמישור המשפחתי והוא אף מבקש להישמר מהתנהגות עוברת חוק. הוא גילה עייפות ממעורבות בפלילים, שולל שימוש בסמים ואלכוהול ומבטא מוטיבציה, גם אם מילולית, להשתלבות בטיפול, כדי לקדם את חייו. כל אלו, לפי עמדת שירות המבחן, הם גורמי סיכויי לשיקומו.

עוד נאמר כי נבחנה אפשרות שילובו במסגרת טיפולית ('בית נועם'), המתאימה לגברים אלימים כלפי בנות זוגם. למרות נכונותו, טרם נבחנה התאמתו, אך ניתן לדחות את הדיון לשם בחינת אפשרות זו. אם לא יוחלט לבחון זאת, אזי המלצת שירות המבחן היא להשית על הנאשם 2 מאסר מוחשי ומרתיע, לצד עונשים מותנים ולשלב במסגרת טיפולית במהלך מאסרו.

הראיות לעונש

הראיות לעונש מטעם המאשימה

16. **גיליון הרשעות קודמות של הנאשם 1 (מוחמד) - ת/1:** לחובתו שלוש הרשעות קודמות: משנת 2016 - עבירת גנבה. הושתו 7 ימי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי לנפגע; משנת 2018 - התפרצות והיזק לרכוש. הושתו 7.5 חודשי מאסר בפועל, הופעל מאסר מותנה, מאסר מותנה ופיצוי לנפגע; משנת 2019 - גניבת רכב ונהיגה פוחזת. הושתו 10 חודשי מאסר בפועל, הופעל מאסר מותנה, מאסר מותנה, התחייבות להימנע מעבירה, פיצוי לנפגע, פסילת רישיון נהיגה.

17. **גיליון הרשעות קודמות של הנאשם 2 (ס"ט) - ת/2:** לחובתו הרשעה קודמת משנת 2013 בעבירות של הפרעה לשוט, שתי עבירות זיוף סימני רכב, הפקרה אחרי פגיעה, החזקת סכין, הסעת שוהה לא חוקי, נהיגה פוחזת. הושתו 14 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, הופעלו שני מאסרים מותנים, קנס, פסילת רישיון נהיגה.

18. **תמונת המתלונן לאחר פציעתו - ת/3:** תמונה המשקפת את שתי הדקירות והחתכים בכתפו של המתלונן ואת החתך בזרועו, במצבן לאחר הניתוח ולאחר שנתפרו (בסיכות). ניכר כי אלו חתכים משמעותיים שאורכו של כל אחד מהם הוא על-פי הערכה, כ-10 ס"מ.

בא-כוח הנאשם 2 התנגד להגשת התמונה ולפיכך נקבע, כי תוגש וכי החלטה בשאלה אם תתקבל כראיה, תינתן במסגרת גזר הדין. לאחר בחינת טענותיו, לא נמצאה הצדקה שלא לאפשר את הגשת התמונה כראיה. ראשית, אין מקום לטענות הפרוצדוראליות, שלפיהן התמונה לא הוגשה באמצעות המצלם או בצירוף תצהיר. זאת בעיקר בהיעדר מחלוקת על כך שהמצולם הוא המתלונן. שנית, לא מצאתי כי יש ממש בטענה שלפיה יש בהגשת התמונה משום חריגה מהסדר הטיעון, הקובע כי "בתיאור האירועים לא יחרגו הצדדים מהעובדות שבכתב האישום המתוקן, לא יסתרו אותן

ולא יוסיפו עליהן". התמונה משקפת את העובדות המתוארות בכתב האישום המתוקן בכל הנוגע למיקום הדקירות והחתכים בגופו של המתלונן ולהיקפם, כך שאין בהגשתה משום חריגה מעובדות כתב האישום, אין בה כדי לסתור אותן או להוסיף עליהן. "תיאור אירועים" יכול להיעשות במלל ויכול שיהיה בתמונה, ולכן ניתן לשקף את העובדות או חלקן גם באמצעות תמונה.

הראיות לעונש מטעם הנאשמים

19. מטעם הנאשם 1 (מוחמד): לא הוגשו ראיות לעונש.

20. מטעם הנאשם 2 (ס"ט): עדותה של אשתו, הגב' נ"ט, אשר סיפרה על אופיו הטוב ועל היותו מוכר גם בין חבריו ומכיריו כאדם טוב. היא ספרה על העזרה והתמיכה הרבה שהייתה לה ממנו, בין השאר, בגידול ילדיה. עתה, בהיעדרו בשל מעצרו, היא נאלצת להתמודד עם קשיים רבים, כלכליים ואחרים, בעוד אין מי שיסייע לה. קשיים רבים אלו נובעים לדבריה מהקשיים בגידול ששת ילדיה לבדה, חמשת ילדיה מנישואיה הקודמים שאחת מהם היא נכה ובתם המשותפת. בשל קשיים אלו ובעיקר מצוקה כלכלית קשה, ילדיה אף אינם הולכים לבתי הספר ולגנים.

טענות באי-כוח הצדדים בעניין העונש

עיקרי טענות המאשימה

21. בעניין עובדות ההליך העיקרי, הדגיש בא-כוח המאשימה את חלקו של הנאשם 2 (ס"ט), כמי שהחל בהתנהגות האלימה, בכך שהפליא את מכותיו במתלונן וכי רק לאחר מכן שלף הנאשם 1 (מוחמד) את הסכין והחל לדקור את המתלונן מספר פעמים. כתוצאה מתקיפה משותפת זו נגרמה החבלה החמורה. הנאשמים נקראו לסייע לפתרון סכסוך, אך התערבו בריב לו להם.

בעבירות שעברו הנאשמים, הם פגעו בערכים מוגנים שעניינם שמירה על הסדר הציבורי והצורך בשמירה על שלמות הגוף. בא-כוח המאשימה הטעים, כי דומה שבתי המשפט כבר נלאו מלצין את הסלידה מתת תרבות הסכין. במקרה הנדון הפציעה משמעותית וחמורה, שאף סיכנה את חיי המתלונן, אשר ניצלו בבית החולים. הוא חזר על קריאת בית המשפט העליון כי יש לשדר מסר ברור בכל הנוגע ל"יישוב סכסוכים" באמצעות סכין. כך בין השאר, נאמר בע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (28.4.1998) ובע"פ 3799/14 אבו שניב נ' מדינת ישראל (17.8.2015).

22. בעניין מדיניות הענישה הנוהגת, טען בא-כוח המאשימה כי העונש הקבוע לצד העבירה הוא 14 שנות מאסר, וכי הענישה לגביה היא מחמירה. בעניין זה אל רמת הענישה במספר פסקי דין שהגיש, אשר יפורטו בהמשך הדברים.

בעניין נזקו של המתלונן טען, כי פציעתו הייתה חמורה וכי כמתואר בכתב האישום, הוא הורדם, הונשם ונותר לתיקון כלי הדם וכך ניצלו חייו. אמנם לא הוגש תסקיר קורבן עבירה, אך זאת בשל נסיבות מהסוג המתואר בכתב האישום, המקשות על שיתוף פעולה עם המאשימה. במקרה הנדון קושי זה עלה, מטעמים מובנים, כבר בשלב החקירה. למרות

היעדר תסקיר כאמור, ביקש בא-כוח המאשימה כי יינתן משקל לפגיעה הקשה במתלונן, מעבר לפגיעה הפיזית.

23. בעניין מתחם העונש ההולם נטען, כי יש להבחין בין שני הנאשמים. הנאשם 1 (מוחמד) הוא הדוקר בפועל ואילו הנאשם 2 (ס"ט) היה מי שהחל בתקיפה האלימה ולכן שניהם הורשעו בכך שעברו את העבירה בצוותא חדא. לפיכך נטען, כי מתחם העונש ההולם לנאשם 1 הוא בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל, ולנאשם 2 בין שנתיים ל-3.5 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

24. בעניין ההליך שצירף הנאשם 2 (ס"ט), נטען כי באירוע הייתה הסלמה, בכך שהחל בעבירת רכוש ועבר לאליונות כלפי בת הזוג, על רקע קשייו לשלוט בעצמו. חומרת העבירה מוגברת, מאחר שנעברה בעת שהייתה בהיריון. מתחם העונש ההולם בנסיבות אלו הוא בין מספר חודשי מאסר ל-18 חודשי מאסר בפועל.

25. בעניין נסיבותיהם של שני הנאשמים, הפנה בא-כוח המאשימה אל תסקירי שירות המבחן והוסיף כלהלן.

בעניין הנאשם 1 (מוחמד): מהתסקיר ניתן להתרשם כי חבר לחברה שולית מבוגרת ממנו, והתקשה להכיר באחריותו לחלקו באירוע. אף הומלץ לשקול את הרשעותיו הקודמות, שבעטיין נשא בעונשי מאסר. אמנם הרשעותיו היו בעבירות רכוש, אך העבירה הנדונה נעברה זמן קצר לאחר ששוחרר ממאסרו הקודם, אשר לא שימש כלפיו גורם מרתיע. כאמור בתסקיר, מדובר במי שפועל מתוך מערכת ערכים לקויה, גבולות פנימיים מטושטשים, דפוסי חשיבה והתנהגות עבריינים, אך למרות זאת, סרב להשתתף במסגרת טיפולית בכלא ואף לא הבין את השלכות התנהגותו על אחרים. בהתאם להמלצה בתסקיר, יש להשית עליו ענישה שתציב גבולות ברורים.

בעניין הנאשם 2 (ס"ט): מהתסקיר עולה כי מדובר במי שמתקשה להכיר באחריות למעשיו, בין השאר, בכך שטען כי פעל מתוך הגנה עצמית. למרות הסתבכותו החוזרת בפלילים, הוא מתקשה לגלות מודעות להתנהגותו ומתקשה לראות באופן ביקורתי את דפוסי התנהגותו הבעייתיים. הוא נוטה להתנהגות אימפולסיבית ובעל גבולות פנימיים חלשים, אשר עונש מאסר ומאסר מותנה, לא שימשו גורם מרתיע שימנע מעורבות חוזרת שלו בפלילים.

בעניין ההליך הנוסף טען בא-כוח המאשימה, כי למרות ההבנה והאמפתיה כלפי בת זוגו, נראה כי מדובר בתסמונת חוזרת בהליכים מהסוג הנדון, אך לשיטתו, אין מקום למתן משקל ממשי לדבריה. לטענתו, יש לבחון דווקא את האמור בתסקיר, אשר בלשון עדינה הבהיר את תמונת המצב.

26. בעניין העונש בתוך מתחם העונש ההולם, טען בא-כוח המאשימה, כי לגבי שני הנאשמים יש להתחשב בהודאתם במסגרת הסדר הטיעון, אשר אפשרה להימנע מלהעיד את המתלונן.

בעניין הנאשם 1 (מוחמד): נטען כי יש למקם את עונשו באמצע המתחם, כך שיהיה 3.5 שנות מאסר (העונש המרבי שעל-פי הסדר הטיעון הוסכם שהמאשימה תבקש), מאסר מותנה ופיצוי לנפגע.

בעניין הנאשם 2 (ס"ט): נטען כיבהתחשב בנסיבותיו האישיות, ניתן להעמיד את עונשו על שנתיים מאסר בפועל, כך שיהיה פחות ממחצית מתחם העונש. לגבי ההליך הנוסף, ניתן להסתפק ב-6 חודשי מאסר במצטבר. בנוסף יש להטיל עליו מאסר מותנה ופיצוי לנפגע.

עיקרי טענות בא-כוח הנאשם 1 (מוחמד)

27. בא-כוח הנאשם 1 הדיש את הודאתו בשלב מוקדם של ההליך ועל הכרתו המלאה באחריותו ובחומרת המעשים. לטענתו, מדובר בנאשם צעיר, שהוא בגדר בגיר צעיר. בעניין העבירות טען, כי נודע לנאשם 1 על הסיכון שבו היה אחיו (אחמד), אשר בשעת לילה מאוחרת היה מוקף בחבורת צעירים וחש מאוים ולכן הלך לסייע לו. מכל מקום, לאירוע לא קדם תכנון.

עוד טען, כי יש להתחשב בנסיבות חייו האישיות והקשות של הנאשם 1 - שלא פורטו - ובכך שהרשעותיו הקודמות היו בעבירות קלות יחסית. כיום הוא מבין את הפסול שבמעשיו, אך למרות הפסול שיש בשימוש בסכין, יש לבחון את השלכותיו השליליות של המאסר, המקשה על שיקום בעתיד ולכן יש לבחון חלופות למאסר.

28. בא-כוח הנאשם 1 טען, כי למיטב ידיעתו, מצבו של המתלונן היום טוב. הוא עובד ומתפקד ולטענתו, בניגוד לטענת המאשימה, אף לא היה במצב של סכנת חיים. נעשה ניסיון לערוך 'סולחה', אשר לא יצאה אל הפועל, בשל סכומי הכסף העצומים שביקשה משפחת המתלונן.

עוד טען, כי יש לחרוג לקולה ממתחם העונש, וזאת בהתאם לסעיף 40(ד) בחוק, המצדיק חריגה למטרת שיקום. לטענתו, הנאשם 1 מבקש לחזור למעגל העבודה והעשייה ולנהל חיי משפחה נורמטיביים. הוא צפוי להתארס לאחר שחרורו מהמאסר ולהקים משפחה, ואביו יפתח לו סלון לספרות. לפיכך טען, כי רק מאסר לתקופה קצרה, בשונה ממאסר ממושך, יאפשר זאת.

29. בעניין מדיניות הענישה הנוהגת, טען כי המאשימה הפנתה לרמת ענישה מחמירה ולטענתו, אף במקרים קשים יותר, הושתו עונשים קלים מאלו שהמאשימה ביקשה. כך בין השאר, הזכיר את גזרי הדין שניתנו בהליכים הבאים: ת"פ (מחוזי באר-שבע) 42082-08-15, שלטענתו, דן במקרה חמור יותר, שבו נגרם למתלונן קרע בטחול, שהצריך את כריתתו, אך למרות הרשעותיו הקודמות של הנאשם, הושתו רק 20 חודשי מאסר בפועל; ת"פ (מחוזי באר-שבע) 8049/04, לטענתו, הושתו 10 חודשי מאסר בפועל; ת"פ (מחוזי באר שבע) 8015/09, הושתו 12 חודשי מאסר בפועל; ת"פ (מחוזי חיפה) 806/02, הושתו 9 חודשי מאסר בפועל. כך לטענתו, גם בשני מקרים נוספים (גזרי הדין הוגשו באופן קטוע, ללא פרטי ההליכים), שבהם לטענתו, הושתו 12 חודשי מאסר בפועל. מכל מקום, פרט לשני גזרי הדין שהוגשו באופן פגום כמתואר ובניגוד לנהוג, בא-כוח הנאשם 1 לא הגיש את גזרי הדין שאליהם הפנה ולכן לא ניתן היה לבדוק את נסיבותיהם.

לבסוף ביקש בא-כוח הנאשם 1 לאמץ את המלצת שירות המבחן לשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית ושיקומית במסגרת המאסר.

עיקרי טענות בא-כוח הנאשם 2 (ס"ט)

30. בא-כוח הנאשם 2 טען כי צריך להיות הבדל משמעותי במתחמי הענישה שייקבעו לכל אחד מהנאשמים ובכל מקרה, אף שונה מזה שהמאשימה עתרה לו. לטענתו, לא מדובר באירוע מתוכן, ולכן אף אין מקום לענישה המשתקפת מהפסיקה שאליה הפנתה המאשימה, אשר לטענתו, עוסקת באירועים מתוכננים. לטענתו, אף לא מדובר בנאשם שהחזיק סכין או שהתכוון לדקור באמצעותו, אלא מי שהגיע לסייע לאחיין שלו מתוך רצון לפייס. המצב התדרדר ואלמלא פעל הנאשם 1 כפי שפעל, לא היה האירוע מסלים.

31. בעניין מתחם העונש, הפנה אל גזר הדין בת"פ 244-09-15, שבו לטענתו, הובאה סקירה של רמת הענישה. לטענתו, באותו עניין דובר בהרשעה בעבירה לפי סעיפים 333 ו-335 ובעבירה לפי סעיף 344, שנעברה באמצעות נשק. הושת עונש של חמש שנות מאסר. עוד הפנה אל העונש שלטענתו הושת בגזרי הדין הבאים: ת"פ 10623-11-16, שבו לטענתו, דובר בשני אירועים ונקבע מתחם ענישה של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות עד 24 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 23824-07-13, שלטענתו במסגרתו נקבע מתחם בין של"ץ ל-15 חודשי מאסר בפועל. גזרי הדין לא הוגשו.

32. לטענת בא-כוח הנאשם 2, יש להעמיד את מתחם העונש בין מאסר קצר לבין 15 חודשי מאסר בפועל ולמקם את עונשו בחלקו התחתון, מאחר שלא החזיק בסכין ולא היו לו כוונה או רצון שייגרם הנזק שנגרם.

בעניין העבירות בהליך הנוסף שצורף טען, מבלי להקל ראש במעשים, אין מקום לאבחנות סוציולוגיות, כפי שלטענתו, עשה בא-כוח המאשימה. מדובר בנסיבות חריגות ובכל מקרה, אין בעבירות שבהן הורשע הנאשם 2 בהליך זה כדי לשנות ממתחם העונש.

33. בעניין הנאשם 2 ומיקום העונש בתוך מתחם העונש טען, כי יש להתחשב בהודאתו, בחסכון בזמן השיפוטי ובכך שהמתלונן לא צריך היה להעיד. הרשעתו הקודמת היא לפני שנים רבות ואף אינה רלוונטית להרשעה בהליך הנדון. לבסוף טען, כי יש להתחשב במסקנותיה של ועדת דורנר בכל הנוגע לענישה. כן הוסיף, כי הנאשם 2 הוא אדם שעבד ותרם לחברה, אב לילדה קטנה המסייע לאשתו בגידול ילדיה מנישואיה הקודמים. כפי שהיא העידה, בשל מעצרו, היא נתקלת בקשיים עצומים לקיים את ילדיה ולכן אף להתחשב בבקשתה להקדים את שחרורו. לפיכך טען, כי ניתן להסתפק בתקופת מעצרו העולה על ארבעה חודשים וכי די בתקופה זו כדי לשמש גורם מרתיע.

דברי הנאשמים ודברי בן משפחה

34. הנאשם 1 (מוחמד): בדבריו הדגיש כי הוא מכיר באחריותו למעשיו ומתחרט עליהם. השהות בכלא קשה ובמיוחד בתקופת משבר הקורונה. לדבריו, הליכתו אל מקום האירוע נועדה להוציא את אחיו ללא פגע, אך כשהגיע הופתע לראות אנשים רבים, שידע שגרמו בעבר נזקי גוף לאחרים. לדבריו, אלו אנשים קשים, אך למרות זאת ניסה

לדבר עמם, אך הם עמדו מסביבם, הוציאו סכינים יפניות ותקפו את אחיו. לדבריו, זו הפעם הראשונה שנתקל בבעיה כזו, פחד מאד ורק דאג שהוא ואחיו יצאו ללא פגע. הוא מבקש להשתחרר, להתחתן ולעבוד. עוד הוסיף, כי טעה ולמד את הלקח וכי טעותו "עלה לו ביוקר". בעזרת ה', זו פעם אחרונה שיהיה בכלא.

35. **הנאשם 2 (ס"ט):** לדבריו, הוא טעה, כמו שכל בני האדם טועים. הוא מצטער מאד על טעותו, מרחם על המתלונן וכואב לו הנזק שנגרם לו. לא התכוון שיקרה מה שקרה, מכיוון שהם הלכו רק כדי לפתור בעיה שנוצרה לאחרד ולהוציא אותו משם. קרתה טעות ולדבריו, היו צריכים לנהוג אחרת, להזמין משטרה או לפתור את הבעיה שנוצרה בדרך ארץ.

הוא הוסיף שהוא מפרנס את אשתו ואת ילדיה, שאינם שלו. המרחק מביתו קשה לו והוא מצטער מאד על "המחיר" שהם משלמים על טעותו. הוא רוצה להשתחרר לפרנס את אשתו ואת הילדים, ילדיה ובתו, ומתחייב לא לחזור על הטעות שממנה למד. הוא אינו אדם המחפש צרות, אלא מעוניין לעבוד ולפרנס את המשפחה. קשה לו המצב שאלין נקלעו אשתו והילדים, שאינם הולכים לבית ספר ואין מי שיפרנס אותם. אף יש לו חובות שהוא רוצה לפרוע. לבסוף ביקש התחשבות במצבו, לא רק בשבילו אלא גם בשביל בתו ובשביל ילדיה של אשתו שעליהם הוא שומר.

36. **מר חאלד טוויל, אביו של הנאשם 1 ואחיו של הנאשם 2:** הנאשם 1 הוא בנו הבכור והנאשם 2 הוא אחיו הצעיר ולכן חש אחריות כלפי שניהם. חזר על נסיבות האירוע כפי שתואר בדברי הנאשמים והדגיש כי הם יצאו כדי לפתור בעיה, אשר הסתבכה. לאחר שבנו, הנאשם 1, ישתחרר, הוא מתכוון לחתן אותו ולסייע לו לפתוח מספרה. ביקש להתחשב בסיוע של הנאשם 2 למשפחת אשתו והדגיש כי לשני הנאשמים אין הרשעות קודמות בעבירות אלימות וכי הם אינם אנשים המעורבים במעשי אלימות. לכן ביקש שבית המשפט יחוס עליהם ויקל בעונשם.

דין

קביעת מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים שנפגעו מהעבירות ומידת הפגיעה בערכים מוגנים אלו

37. הנאשמים הורשעו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (סעיף 333 וסעיף 335). הערכים החברתיים הנפגעים מעבירה זו הם בטחונם של אדם וזכותו לשלמות הגוף ולכבוד. עבירות אלימות הן מהעבירות החמורות, המערערות את הביטחון האישי. פעמים רבות עמד בית המשפט העליון על החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות, על הצורך בהרתעה מפניהן ועל הצורך בהחמרת הענישה על רקע התגברות מעשי האלימות. במיוחד נקבע, כי יש להחמיר עם אלו המבקשים ל"פתור בעיות" וליושב סכסוכים בדרכי אלימות תוך שימוש בסכין. מקרים אלו, כך נקבע פעם אחר פעם, מחייבים קביעת ענישה אשר תעביר באופן חד וברור את מסר הסלידה מהתנהלות זו וכי הסכין אינו אמצעי לפתרון בעיות.

כך בין השאר נאמר לעניין חומרת העבירה בנסיבות הנדונות ובעניין הענישה ההולמת, בע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (28.4.1998) (כבוד השופט מ' חשין), שאליו הפנה בא-כוח המאשימה:

עמוד 10

"נוהגם של מיקצת אנשים ליישב חילוקי-דעות ביניהם במוטות ברזל, בקרשים ובסכינים, נוהג מגונה הוא. ראוי הוא לתגובה קשה של בתי-המשפט. תת-תרבות הסכין, כפי שאמרנו לא אחת, דינה כי תיעקר, והעושים יענשו בכל חומרת הדין. יצא הקול מבית-המשפט וידעו הכל, כי הנועץ סכין בגופו של הזולת ייסגר בבית-האסורים לתקופות-שנים".

דברים דומים נאמרו בפסקי דין רבים אחרים ובהם גם בעניין ע"פ 3799/14 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.8.2015) (כבוד השופט מ' מזוז, פסקה 19), שאף אליו הפנה בא-כוח המאשימה.

"בית משפט זה עמד לא פעם על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, המלווה לעתים אף בשימוש בנשק קר או חם. תופעה זו חותרת תחת הסדר החברתי ופוגעת בערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לשלמות גופו (ראו למשל: ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, פסקה 21 (10.11.2009); ע"פ 5794/13 מדינת ישראל נ' שיכה (2.4.2014); ע"פ 2161/13 חבשי נ' מדינת ישראל (16.5.2013)). לבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ החברתי למיגור נגע זה, בין היתר על ידי מסר ברור של העדר סובלנות כלפי תופעות כאלה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה, תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים אל מול שיקולים אישיים".

38. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות הנדונות היא בינונית. אמנם הנסיבות חמורות מאד והתוצאה קשה, אך יש להתחשב בכך שבסופו של דבר, כך נראה, נזקו של המתלונן לא פגע בתפקודו ואף לא דובר בנזק לצמיתות שאינו הפיך.

39. הערכים המוגנים אשר נפגעו מהעבירות שעבר הנאשם 2 (ס"ט) בהליך הנוסף, הן כבודה ושלמות גופה של המתלוננת וביחוד במקום שמדובר באשתו של הפוגע, וכן הערך של שמירה על הרכוש והקניין. לנוכח הנסיבות המיוחדות כפי שהשתקפו בתסקיר, שלפיהם העבירה נעברה על רקע נישואי הנאשם 2 לאשה נוספת, שממנה התגרש בחלוף זמן קצר, ומאחר שהתקיפה והנזקים היו יחסית מינוריים, נראה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הייתה יחסית נמוכה.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת

40. מדיניות הענישה הנוהגת, כפי שהיא עולה מהפסיקה שנבחנה ובכלל זה, הפסיקה שאליה הפנה בא-כוח המאשימה, מעלה טווח ענישה רחב יחסית במקרים שבהם ההרשעה הייתה בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (סעיפים 335 ו-333 בחוק), אשר נעברו תוך שימוש בסכין. כך בין השאר, נקבע בפסקי הדין הבאים (הכוללים פסיקה נוספת על זו שהוגשה).

(1) ע"פ 6326/10 טוויל נ' מדינת ישראל (16.5.2011) - הנאשם נקלע לוויכוח, הלך וחזר עם סכין ודקר את המתלונן. לחובתו הרשעות קודמות לרבות מאסר מותנה. הושתו עליו 4 שנות מאסר והופעלו 6 חודשי מאסר מותנה. בערעור נקבע, כי חציו יופעל בחופף.

- (2) ע"פ 935/14 אוסטרוביץ נ' מדינת ישראל (30.11.2014) - על רקע סכסוך ולמרות הפצרת המתלונן שהנאשם יירגע, הוא שלף סכין, דקר את המתלונן וגרם לו לחתכים ביד ובכתף ובמהלך בריחת המתלונן, שוב דקר אותו. נקבע מתחם של 3.5-5 שנות מאסר. העונש הועמד על 50 חודשי מאסר.
- (3) ע"פ 5089/12 עובדיה נ' מדינת ישראל (19.2.2013) - הנאשם בן 61 ללא הרשעות קודמות, דקר את המתלונן דקירה אחת. דובר בפציעה חמורה שגרמה לחתך בריאה ולשברים בצלעות. בערעור הופחת העונש ל-50 חודשי מאסר (במקום 65 חודש).
- (4) ע"פ 6384/12 גינן נ' מדינת ישראל (6.5.2013) - סכסוך בין שני שוטרי מג"ב הסלים. לאחר תום העימות, דקר הנאשם את המתלונן. הושתו עליו 3 שנות מאסר ובין השאר, גם פיצויים למתלונן בסך 50,000 ₪.
- (5) ע"פ 6729/16 פלוני נ' מדינת ישראל (21.12.2017) - דובר בדקירה שגרמה לפציעה בבית שחי, קרע בריאה, בסרעפת ובכבד. ערעור הנאשם נדחה וערעור המדינה התקבל, כך שמבלי למצות את הדין, הועמד העונש על 36 חודשי מאסר בפועל (במקום 24) והופעל עונש מאסר מותנה למשך 12 חודש, במצטבר. למתלונן נפסק פיצוי בסך 20,000 ₪.
- (6) ע"פ 4631/13 מדינת ישראל נ' כרים (25.12.2014) - במהלך תגרה מחוץ לאולם אירועים ניסה המתלונן להפריד בין הניצים, אך המערערים בראשו ובגבו. הוא נותח ואושפז. על נאשם אחד הושתו 40 חודשי מאסר ועל הנאשם השני 28 חודשי מאסר. כל אחד אף חויב לפצות את המתלונן בסך 25,000 ₪. הערעורים ההדדיים נדחו.
- (7) ע"פ 3249/19 פיסה"י נ' מדינת ישראל (5.8.2019) - בעקבות ויכוח שהסלים, חזר הנאשם מצויד בסכין ודקר את המתלונן, שברח אך הנאשם רדף אחריו עד שעוברי אורח בלמו אותו. נקבע מתחם עונש בין 18 ל-36 חודשי מאסר. בשל נסיבות חייו הקשות והעובדה שהנאשם פעל בהשפעת סמים, הושתו עליו 24 חודשי מאסר.
- (8) ע"פ 1929/12 מדינת ישראל נ' מחאמיד (24.4.2012) - במהלך בילוי במועדון דקר הנאשם את המתלונן ונמלט. לנאשם אין הרשעות קודמות. ערעור המדינה התקבל ועונשו הוחמר מ-24 ל-36 חודשי מאסר.
- (9) ע"פ 2735/14 מדינת ישראל נ' אברמוב (26.10.2014) - במהלך ויכוח בין הנאשם למתלונן בביתו של המתלונן, שבר הנאשם כוס שהייתה בידו ובאמצעותה דקר את המתלונן. לנאשם הרשעות קודמות. עונשו הוחמר ל-30 חודשי מאסר בפועל ואף הופעל מאסר מותנה למשך 10 חודשים, במצטבר (סך הכול 40 חודשי מאסר, במקום 29).

(10) ע"פ 2037/13 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (26.6.2013) - במהלך ויכוח זרק הנאשם אבן לעבר המתלונן, שפגעה בפניו, תקף אותו באגרוף ודקר אותו באמצעות סכין. לנאשם רקע נורמטיבי ללא הרשעות קודמות. נקבע מתחם בין 2-5 שנות מאסר. העונש הועמד על 30 חודשי מאסר.

(11) ע"פ 5200/16 כבוב נ' מדינת ישראל (3.11.2016) - על רקע סכסוך, דקר הנאשם את המתלונן בצווארו במהלך בילוי במועדון. לנאשם רקע נורמטיבי ללא הרשעות קודמות. נקבע מתחם עונש בין 20 ל-48 חודשי מאסר. העונש הועמד על 24 חודשי מאסר בפועל.

שקילת הנסיבות הקשורות בעבירה

41. **נסיבות העבירה בעניין הנאשם 1 (מוחמד): ראשית**, נראה לכאורה, כי אמנם לעבירה לא קדם תכנון, אך הנאשם 1 היה זה שהסלים אירוע שהחל בדחיפות, בכך ששלף סכין ודקר את המתלונן מספר פעמים, בעוד מעורבותו באירוע הייתה בקשר לסכסוך שלא נגע לו. **שנית**, הסיבה שהביאה את הנאשם 1 לעבור את העבירה, הייתה לכאורה, רצונו לסייע לאחיו לפתור בעיה שאליה נקלע. עם זאת, על-פי העובדות, לא נמצאה הצדקה ל"פתרון" בדרך אלימה שכללה דקירת המתלונן מספר פעמים באמצעות סכין. **שלישית**, הנזק שנגרם חמור מאד, גם אם לא בלתי הפיך, ואף מדובר בנזק שהיה צפוי ממעשה הדקירה.

42. **נסיבות העבירה בעניין הנאשם 2 (ס"ט): ראשית**, כאמור, נראה לכאורה, כי לא דובר באירוע שקדם לו תכנון, אף נראה כי חלקו של הנאשם 2 היה בכך שהחל בדחיפות והכאה, אשר הובילו להסלמה בכך שהנאשם 1 שלף סכין ודקר את המתלונן. נראה אפוא, כי למרות שהנאשם הואשם במעורבות בדקירה, בכך שהשניים עברו את העבירה יחדיו, חלקו של הנאשם 2 פחות באופן משמעותי מחלקו של הנאשם 1. **שנית**, הסיבה שהביאה את הנאשם 2 לעבור את העבירה, הייתה לכאורה, רצונו לסייע לאחיו לפתור בעיה שאליה נקלע. עם זאת, לא נמצאה הצדקה ל"פתרון" בדרך אלימה, שהובילה לכך שהנאשם 1 דקר את המתלונן מספר פעמים באמצעות סכין. **שלישית**, הנזק שנגרם חמור מאד, גם אם לא בלתי הפיך, וכאמור, אף מדובר בנזק שהיה צפוי מכלל המעשים, שראשיתם דחיפות ומכות מצד הנאשם 2, אך סופם החמור, הוא מעשה הדקירה של הנאשם 1 ולא של הנאשם 2.

בעניין העבירות שעניינן ההליך הנוסף שצירף הנאשם 2, נשקלו הנסיבות הבאות: **ראשית**, נראה כי דובר באירוע ספונטני, שלא קדם לו תכנון לפגוע במתלוננת או ברכוש שניזוק (טלויזיה ומכשיר טלפון). **שנית**, הסיבות שהביאו את הנאשם לעבור את העבירה היו מתיחות על רקע נישואיו לאישה נוספת, שממנה התגרש זמן קצר לאחר מכן. **שלישית**, ככל שהדברים אמורים בנזק לרכוש, הרי שמדובר בנזק צפוי כתוצאה מחבלה ברכוש שהנאשם שבר.

קביעת מתחם העונש ההולם - סיכום

43. בהתאם לעיקרון ההלימה, בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו ובמידת הפגיעה בהם, וכן בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, כפי שפורטה לעיל, בנסיבות שבהן נעברו העבירות, נראה כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון הוא כלהלן:

בעניין הנאשם 1 (מוחמד): בין 20 ל-50 חודשי מאסר בפועל.

בעניין הנאשם 2 (ס"ט): בהליך העיקרי, בין 10 ל-30 חודשי מאסר בפועל; בהליך הנוסף שצירף, בין 2 ל-6 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשם של הנאשמים

שקילת נסיבותיהם של כל אחד מהנאשמים

44. **נסיבותיו של הנאשם 1 (מוחמד):** לחובתו שלוש הרשעות קודמות. אמנם הן אינן בעבירות אלימות, אך כולן מהשנים האחרונות (מהשנים 2016, 2018 ו-2019), בעוד את העבירה הנדונה עבר זמן קצר לאחר שחרורו מהמאסר האחרון. מדובר במי שחיוו היו לכאורה, נורמטיביים, בכך שסיים 12 שנות לימוד ועבד לפרנסתו, אך בפועל, חבר לגורמים עבריינים ולא נרתע מלעבור עבירות. כל זאת בעוד שכאמור, אף עונשי מאסר קודמים שהושתו עליו, לא שימשו עבורו גורם מרתיע. במהלך תקופת מאסרו, אף נמנע מלהשתתף בקבוצות טיפוליות שיקומיות. הוא סיפר על תכניותיו להינשא, להקים משפחה ולפתוח מספרה, אך מדובר ברחשי, אשר יש לקוות כי יוגשמו. לבסוף, למרות ניסיון בא-כוחו לטעון כי יש להתחשב בנסיבותיו האישיות, מתסקיר שירות המבחן לא עולה תמונה של חיי מצוקה, חסכים או נסיבות חיים חריגות המצדיקים התחשבות מיוחדת.

עם זאת, נשקלה הודאתו בכך שעבר את העבירות, הכרתו באחריותו לנזקים שנגרמו למתלונן והעובדה שבשל הודאתו נחסך זמן שיפוטי יקר ואף נחסך הצורך של המתלונן להעיד. כן נשקלו הצער שהביע על עצם המעשה ועל תוצאותיו ומשאלת לבו להתרחק ממעשי עבריינות ולשקם את חייו. יש אפוא, לקוות שעתה משהכיר בהשלכות של מעשיו, אף יעלה בידיו להעלות את חייו על מסלול תקין ונורמטיבי.

45. **נסיבותיו של הנאשם 2 (ס"ט):** לחובתו הרשעה קודמת אחת מלפני שנים לא מעטות (משנת 2013), שלאחריה לא חזר הנאשם לעבור עבירות. מדובר במי שבשנים האחרונות חי חיים נורמטיביים, העובד לפרנסתו. כפי שניתן היה להתרשם מתסקיר המבחן ומדברי אשתו, זה כשש שנים הוא מפרנס את חמשת ילדיה מנישואיה הקודמים, שאחת מהן נכה. הוא תומך בה, מסייע לה ומגדל את ילדיה במסירות. אין ספק שלמעצרו ולמשך מאסרו תהיה השלכה קשה על משפחתו ובעיקר על ששת הילדים שהוא ואשתו מגדלים (הבת המשותפת וחמשת ילדיה של אשתו), שפרנסתם עליו. לענישה על הנאשם יש אפוא, השלכה קשה על המשפחה שבראשה הוא עומד זה מספר שנים, מפרנס ומסייע. מתסקיר שירות המבחן אף עולה נכונותו לקבל טיפול משקם.

נשקלה הודאתו בעבירות שעבר, הכרתו באחריות לנזקים שנגרמו למתלונן והעובדה שהודאתו הביאה לחסכון בזמן שיפוטי ובצורך של המתלונן להעיד. כן נשקל הצער שהביע על עצם המעשה ועל תוצאותיו ואף ניתן משקל של ממש לדברי אשתו ולמצוקה הקשה שבה היא נתונה, כפי שהשתקפו בדבריה ובתסקיר שירות המבחן. כן נשקלו דבריו כי הוא מבקש להתרחק מכל מעשה עבריינות, לחזור אל מסלול חייו, לפרוע חובות ובעיקר לגדל את הילדים הזקוקים לו.

גזירת העונש המתאים לנאשמים

46. איזון כל השיקולים האמורים, לרבות שקילת עמדת המאשימה וטענותיהם של באי-כוח הנאשמים, מובילים לכך שיש להעמיד את עונשיהם של הנאשמים, כלהלן.

בעניין הנאשם 1 (מוחמד): בשליש האמצעי של מתחם העונש (שנקבע בין 20 ל-50 חודשי מאסר).

בעניין הנאשם 2 (ס"ט): בשליש התחתון של שני מתחמי הענישה (בהליך העיקרי נקבע בין 10 ל-30 חודשי מאסר; בהליך שצורף נקבע בין 2 ל-6 חודשי מאסר), תוך חפיפה חלקית.

לשלמות הדברים אוסיף, כי לא מצאתי לנכון לבחון את אפשרות שילובו במסגרת טיפולית לגברים אלימים כלפי נשותיהם, כפי שהוצע בשולי התסקיר של שירות המבחן. התרשמתי מהאמור בתסקיר עצמו ומדברי הנאשם ואשתו, כי אירוע האלימות היה נקודתי על רקע נסיבות חריגות (נישואיו הקצרים לאשה נוספת, בלחץ משפחתו).

47. כמו כן, על כל אחד מהנאשמים יוטלו עונשי מאסר מותנים ולנוכח נזקו של המתלונן, יש לחייבם לפצות אותו. עם זאת, חלקו של כל אחד מהנאשמים בפציעת המתלונן שונה באופן מהותי ולכן סכום הפיצוי שישלם הנאשם 1 יהיה גבוה באופן משמעותי מסכום הפיצוי שישלם הנאשם 2.

גזר הדין - סיכום

48. **הנאשם 1 - מוחמד טוויל:** לנוכח כל השיקולים שהובאו לעיל, עונשו יהיה כלהלן:

א. מאסר בפועל למשך 34 חודש, החל מיום מעצרו ביום 3.8.2020.

ב. מאסר מותנה למשך שישה חודשים. הוא לא יישא עונש מאסר זה, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת אלימות שהיא פשע.

ג. מאסר מותנה למשך שלושה חודשים. הוא לא יישא עונש מאסר זה, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת אלימות שהיא עוון.

ד. פיצוי למתלונן בסך 18,000 ₪, אשר ישולם עד חודשיים מיום השחרור מהמאסר.

49. **הנאשם 2 - ס"ט:** לנוכח כל השיקולים שהובאו לעיל, עונשו יהיה כלהלן:

א. בקשר להליך העיקרי - מאסר בפועל למשך 11 חודש; בקשר להליך שצורף - חודשיים מאסר בפועל, שחודש מתוכו יחפוף את המאסר בהליך העיקרי.

סך הכול, 12 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו ביום 7.9.2020.

- ב. מאסר מותנה למשך ארבעה חודשים. הוא לא יישא עונש מאסר זה, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת אלימות שהיא פשע.
- ג. מאסר מותנה למשך חודשיים. הוא לא יישא עונש מאסר זה, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת אלימות שהיא עוון.
- ד. פיצוי למתלונן בסך 3,000 ₪, אשר ישולם עד חודשיים מיום השחרור מהמאסר.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך ארבעים וחמישה יום.

ניתן היום, י"ד בשבט התשפ"א, 27 בינואר 2021, במעמד הנאשמים, באי-כוחם ובא-כוח המאשימה, כמפורט בפרוטוקול הדיון מהיום.

**תמר בר-אשר,
שופטת**